

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell delectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Marina Llansana Rosich

Els tresors de Franco

Els països democràtics respecten el secret professional dels periodistes; és a dir, el dret que tenen de no revelar les seves fonts. De fet, molts codis deontològics, com ara el del Col·legi de Periodistes de Catalunya, diuen que és més que un dret: és una obligació; els periodistes han de protegir les seves fonts quan sigui necessari. Però sempre hi ha algú que fa la justícia pel seu compte i, a l'Estat espanyol, encara que sembli una paradoxa, sovint ho fan els mateixos jutges quan tenen al davant drets fonamentals que xoquen amb la seva ideologia.

Aquesta setmana una jutgessa de Madrid ha reclamat a *Eldiario.es* que reveli qui els va donar informació sobre la fortuna que la família Franco té al Pazo de Meirás. Aquest mitjà va publicar un inventari dels 700 tresors que hi amaguen, i per poder-se venjar del tècnic del Departament de Patrimoni espanyol que, segon ells, va filtrar la informació, els Franco van presentar una querrela per un delicte de revelació de secrets. La fiscalia ha demanat que s'arxivi el cas, però la jutgessa obliga *Eldiario.es* a identificar la font.

Obligar un periodista a revelar les fonts és un atemptat contra la llibertat de premsa, un dret fonamental de qualsevol societat democràtica. I si un jutge ho exigeix ha de ser per evitar un mal major, no per saciar la ira de la família Franco, en litigi per les propietats del Pazo de Meirás. Per moltes lleis que s'aprovin de memòria històrica –o democràtica, com diu el PSOE– serà molt difícil que canviï el xip aquesta justícia espanyola nostàlgica que no té cap problema a trepitjar drets fonamentals per protegir els tresors espoliats de Franco.

EDITORIAL

Els fronts de la UE

A la Unió Europea se li multipliquen els conflictes sense que aparentment sigui capaç de donar-hi una resposta àgil, eficaç i sobretot convincent per a la bona marxa de la construcció europea. Al front de l'est hi té l'aliança entre Polònia i Hongria, dos estats en plena deriva autoritària, que han intervingut a conveniència en el seu sistema judicial, han perjudicat greument la independència de la justícia i a més, en el cas de Polònia, s'ha desmarcat a través d'una sentència del seu Tribunal Constitucional del principi que estableix la jerarquia del dret europeu sobre el dret dels estats membres de la UE. El posicionament d'aquests dos països ataca directament i des de

dins un dels pilars fundacionals de la Unió i menysprea alguns dels seus valors bàsics, però la Comissió encara es resisteix a posar en marxa l'aplicació de l'article 7 del Tractat de la Unió, que preveu sancions i la retirada del dret a vot en el Consell als països que vulnerin greument aquests principis, i s'ha limitat a bloquejar l'accés als fons de recuperació econòmica.

Al front de l'oest, mentrestant, el Regne Unit de Boris Johnson pretén allargar el serial del *Brexit*, renegant ara d'un punt clau del tractat signat per ell mateix el 24 de desembre del 2020, el protocol de circulació de mercaderies que afecta Irlanda del

Nord i que va ser acordat el 2019 en els termes defensats per Londres. La marxa enrere del govern conservador britànic ja és força discutible respecte d'uns acords signats després de llarguíssimes discussions, però sacsejar l'espantall del retorn de la violència a l'Ulster com a mesura de pressió a la UE per renegociar els termes de l'acord és del tot inacceptable. Tot plegat delata una certa manca de fortalesa en la posició europea davant els seus interlocutors externs (Regne Unit) i també interns (Polònia i Hongria), que la mateixa UE s'hauria de replantejar si no vol veure erosionades la seva credibilitat davant els ciutadans europeus i el seu paper en el mapa geopolític internacional.

La foto

La foto més buscada del congrés del PSOE a València era la de la reconciliació entre la vella i la nova guàrdia del partit i Pedro Sánchez, a la foto entre Zapatero i Felipe González, se'n va sortir ■ EFE

La frase del dia

Josep Maria Argimon

CONSELLER DE SALUT

“Soc partidari de vacunar els països del sud abans de posar la tercera dosi aquí”

Keep calm

En la literatura anglesa l'abril ha estat un mes molt celebrat. Als *Contes de Canterbury*, Geoffrey Chaucer, el primer gran nom propi d'aquella literatura, evoca les dolces pluges d'abril que penetren a les venes de la terra seca i revivifiquen les arrels. És un mes, escriu Chaucer, durant el qual els ocells no poden aclucar l'ull en tota la nit: dormen desperts perquè no poden deixar de cantar. És temps de Pasqua i de resurrecció que l'Església fa coincidir hàbilment amb el vigorós despertar de la natura i els rituals pagans de la fertilitat. Els romàntics s'hi van apuntar amb entusiasme i en qualsevol fenomen meteorològic hi veien l'anunci d'una nova primavera.

Abrils

Miquel Berga

Al segle vint, l'abril ha estat vist amb més cauteles. Un eco reflexiu de Shakespeare (“la incerta glòria d'un dia d'abril”) va fer pensar Joan Sales en la proclamació esclatant de la república, l'abril de 1931, i va titular la millor novel·la sobre la guerra civil “Incerta glòria”. El poeta T.S. Eliot, l'any 1922, havia publicat un llarg i fundacional poema que començava amb uns versos inquietants: “Abril és el més cruel dels mesos, engendra/lilàs en la terra morta, barreja/memòria i desig, agita/les arrels mortes amb pluja primaveral.” Eliot tenia al cap la devastació de la primera guerra mundial: celebrar la vida? l'arribada de l'abril? en una terra on s'havien

plantat milions de morts? Sí, també l'abril podia ser un mes cruel. He transcrit els versos en la traducció que Josep Maria Jaumà acaba de publicar amb el títol de “La terra erma” (una opció que s'afegeix a la de Bartra, “La terra eixorca” i la de Joan Ferraté, “La terra gastada”). Jaumà, però, ha fet més que això: ha publicat en català la *Poesia completa* de T.S. Eliot (Edicions de 1984), tot el que Eliot va escriure des de l'adolescència fins a la mort. Massa acostumats a parlar d'estructures d'estat il·lusòries, li devem al mestre Jaumà aquesta aportació tangible, esplèndida, al nostre sistema cultural que culmina les seves múltiples traduccions de poesia anglesa.